

Prezentuje film

PAWŁA ŁUNGINA

WYSPA

Dystrybucja filmu w Polsce:
35 mm Sp. z o.o.
Ul. Erazma Ciołka 30; 01-432 Warszawa
Tel. /fax. 022 837 91 44
www.35mm.com.pl

FABUŁA

Gdzieś na północy Rosji w niewielkim prawosławnym klasztorze mieszka wyjątkowo nietuzinkowy człowiek. Jego dziwaczne zachowanie dezorientuje i wprawia w zakłopotanie jego braci mnichów. Ci, którzy odwiedzają wyspę, wierzą, że posiada on moc uzdrawiania, odpędzania demonów i przepowiadania przyszłości. On sam jednak uważa się za człowieka niegodnego szacunku z powodu grzechu, który popełnił w młodości. Film jest przypowieścią, która łączy realia życia codziennego w Rosji z rytuałem zakonnym i porządkiem zajęć w klasztorze.

WYSPA WEDŁUG PAWŁA ŁUNGINA

Reżyserski debiut Pawła Łungina, czyli film *„Taxi Blues” (1990)*, wpisany w kontekst urbanizacji i kultury post-industrialnej, został uznany za metaforę okresu pierestrojki w Rosji. Nastroj filmu, w równym stopniu liryczny co ekscentryczny, ukazywał Moskwę nocą jako wyspę samotnych i zagubionych dusz, wirujących w przyływie adrenaliny w szale postmodernizmu, co miało na celu ukazać, że wszystkie światowe metropolie od Nowego Jorku po Tokio są takie same. Jedną z dwóch głównych postaci gra Piotr Mamonow, filar rosyjskiej muzyki rockowej.

W języku rosyjskim słowa „rock” (jak w rock’n roll) i „fate” („los”) brzmią tak samo. Jak na ironię los odgrywa ważną rolę w filmie *„Wyspa”*. Główną postać gra tu znowu Mamonow. Mimo że nadal działa on w „biznesie zła”, czyli rozrywce, los tego nadzwyczajnego człowieka i jego osobista podróż od show-biznesu do świata religii w pewien sposób odzwierciedla fabułę filmu. Film ukazuje człowieka, który zostaje zdrajcą i mordercą podczas II Wojny Światowej. Po latach próbuje on odkupić swoją winę, wiodąc pustelnicze życie w klasztorze.

Sam klasztor przypomina wyspę. Schronienie, w którym przebywa nasz bohater, jest usytuowane na wyspie na lodowatych wodach Morza Białego, którą ma wkrótce pokryć lód. Bohater jest oddzielony od stałego lądu, ale ciągle pozostaje w kontakcie z duchownymi na lądzie, którzy są pochłonięci drobnostkami i intrygami, które mają miejsce w życiu kościoła. Chcąc się przed tym uchronić, pustelnik przesadnie podkreśla swoje mesjańskie zdolności i swój obłęd, które są ponoć źródłem jego cudownej mocy uzdrawiania. Ludzie wierzą w jego świętość, podczas gdy on sam nie. Największą próbą, jakiej poddaje go Bóg, jest moment, kiedy nasz bohater staje twarzą w twarz ze swoją przeszłością podczas Sądu Ostatecznego.

W pewnym sensie historia ta jest takim samym symbolicznym dziełem dla dzisiejszej Rosji jak *„Taxi Blues”* 15 lat temu. Wówczas wydawało się, że najważniejszą rzeczą w tym kraju było dołączenie do tego, co nazywano cywilizowanym światem; pragnienie to było powszechne. W dzisiejszych czasach jest to bardziej niż prawdopodobne, że za ważniejsze uważa się rozwiązanie wewnętrznych problemów – symbolicznie w zakresie jednostki niż w obrębie danego kraju. Paradoksalnie te osobiste i lokalne problemy pozornie można by było uważać za uniwersalne w swoim charakterze, unikając pozornej „globalistycznej iluzji” przekształcania Moskwy w „Nowy Jork”. Pojęcie wyspy jako laboratorium, w którym testowane jest ludzkie sumienie i moralna wytrzymałość, wydaje się być ważne dla Łungina, jak również dla innych filmowców, którzy próbują stworzyć model świata za pomocą sztuki.

Andriej Plachow „Kommiersant”

REŻYSER

PAWEŁ ŁUNGIN

Paweł urodził się w 1949 roku w rodzinie scenarzysty. Ukończył Wydział Matematyki i Lingwistyki Stosowanej Uniwersytetu Moskiewskiego w 1971 roku, a w 1980 ukończył Wyższe Kursy Scenarzystów i Reżyserów na Wydziale Reżyserii Filmowej. Od początku lat

90 -tych Paweł Łungin przebywał we Francji. Jego reżyserski debiut „*Taxi Blues*” otrzymał Nagrodę Specjalną za Najlepszą Reżyserię na MFF w Cannes. Dziesięć lat później jego film „*Ślub po rosyjsku*” zdobył nagrodę za najlepszy skład aktorski na MFF w Cannes. Kilka z jego filmów okazało się sukcesami kasowymi w Rosji. W roku 2005 wyprodukował on i wyreżyserował serial telewizyjny „*Martwe dusze Gogola*”.

Filmografia:

2006 „Wyspa”, reżyser
2005 „Biedni krewni” (Biednyje rodstwienniki), reżyser
2004 „Martwe dusze Gogola”, serial telewizyjny, reżyser
2002 „Oligarcha”, reżyser, scenarzysta
2000 „Ślub po rosyjsku”, reżyser, scenarzysta
1996 „Linia życia”, reżyser, scenarzysta
1993 „Luna Park”, reżyser, scenarzysta
1990 „Taxi Blues”, reżyser, scenarzysta

Nagrody:

2005 „Biedni krewni”, Nagroda Główna, Otwarty Festiwal Filmów Rosyjskich „Kinotawr”, Soczi, Rosja
2004 „Biedni krewni”, Złoty Baran, Nagroda Stowarzyszenia Rosyjskich Krytyków Filmowych
2000 „Ślub po rosyjsku”, Nagroda Główna, MFF Tromsø, Norwegia
2000 „Ślub po rosyjsku”, Najlepszy skład aktorski, Cannes
2000 „Ślub po rosyjsku”, Nagroda dla najlepszego filmu fabularnego, FF Wyborg, Rosja
1990 „Taxi Blues”, Nagroda Specjalna, MFF Cannes

WYWIAD Z PAWŁEM ŁUNGINEM

- Jak wyjaśni Pan „religijną” zmianę w filmie?

- Naprawdę nie wiem, jak ją wyjaśnić. To jest film o tym, że Bóg istnieje. W życiu człowieka przychodzi moment, kiedy kwestia ta staje się ważna. Poza tym staram się tworzyć nowe gatunki w filmie, w tym przypadku gatunek żywotów świętych. Sposób, w jaki film ten został nakręcony przez Andrieja Żegałowa, który był kierownikiem fotografii w filmie „*Kukulka*”, nie jest dla mnie typowy.

- A zatem w pewnym sensie film ten różni się od Pańskich innych dzieł...

- Tak, rzeczywiście. W „*Taxi Blues*” starałem się świadczyć o tamtych czasach i utrwalić je w tym okresie zmian. Teraz odnoszę wrażenie, że czas zmian już minął i społeczeństwo odczuwa potrzebę zastanowienia się nad kwestią wieczności, grzechu i sumienia. Wyścig szczurów w pogoni za sukcesem i pieniędzmi doprowadził do tego, że brak w naszym życiu takich myśli. Ale ludzie nie mogą istnieć tylko dla wartości materialnych. Starałem się zracjonalizować, co człowiek myśli i czego naprawdę pragnie.

- Czy inni twórcy filmu mieli takie samo odczucie?

- Proces kręcenia filmu okazał się nadzwyczajny również dla aktorów. Można było odnieść wrażenie, że razem na Morzu Białym doświadczyliśmy pewnego rodzaju wyjątkowego przeżycia. Piotr Mamonow powiedział później, że zmienił się po odegraniu swojej roli w filmie i że poczuł oświeconą ciszę. Jego teatralne występy bywają bardzo skrajne, ale on sam jest człowiekiem oddanym Kościołowi i głęboko wierzącym.

- Czy widział się Pan z Piotrem Mamonowem od momentu powstania „Taxi Blues”?

- Nie, nie spotkałem się z nim. Ale jego twarz jest tak niezwykła, że nie mogłem sobie wyobrazić innego aktora na jego miejscu.

- *To jest dla Pana wyjątkowy film. Pod jakim względem jest on inny dla kina rosyjskiego? Role księży były ostatnio grane przez Diużewa, Suchorukowa, Czadowa w takich filmach jak „Wędrowiec”, „Pozostając przy życiu” i „Wyspa”. Aktorzy ci cieszą się popularnością wśród młodej publiczności. Czy jest w tym jakaś tendencja?*

- Proszę nie zapominać o filmie „Powrót”. Filmy te nie są o religii, one dotyczą miejsca człowieka w świecie. One nie mówią o dogmatach kościoła.

- *Jak widzi Pan swój film w kontekście międzynarodowym?*

- Jak zawsze dynamika filmu rosyjskiego jest inna i nie jest ona zbieżna z tym, co dzieje się w kinie światowym. Jeśli spojrzeć na ostatni festiwal w Cannes, można pomyśleć, że nastąpił powrót realizmu socjalnego. Filmy sowieckie z lat 1960-tych zostałyby dobrze przyjęte na Zachodzie, gdyby nakręcono je teraz. Wszyscy zajmują się problemami niesprawiedliwości społecznej i woli przetrwania małego człowieka.

Na Zachodzie nie ma nowych pomysłów i nikt nie wie, w jakim kierunku zmierza społeczeństwo. Nieuniknionym jest pytanie o istnienie duszy, które jest zadawane w kontekście duchowym i mistycznym.

- *Czy to znaczy, że Pański film jest częścią nowego „trendu”?*

- Nie wiem. W dzisiejszych czasach film ten może się wydać zbyt radykalny. Ale w perspektywie - hegemonia indywidualizmu i wolności osobistej doprowadziła do triumfu egoizmu. W rezultacie jesteśmy zmuszeni powrócić do dylematów, które na pozór zostały już rozwiązane. Kiedy, dlaczego i na jakiej podstawie robimy coś na przekór naszym własnym korzyściom, zgodnie z wewnętrzną inicjatywą, a nie robimy czegoś opartego na naszych osobistych zainteresowaniach – to jest fundamentalne pytanie.

Andriej Plachow „Kommiersant”

PAWEŁ ŁUNGIN O SCENARIUSZU

Scenariusz został napisany przez Dmitrija Soboliewa, studenta Jurija Arabowa w Państwowym Instytucie Kinematografii VGIK. Wpadł mi w ręce przypadkowo i zmienił całe moje życie.

PAWEŁ ŁUNGIN O PLENERZE

... Kem. Statki wypływają z tego małego portu w stronę Wysp Sołowieckich. Przez długi czas szukaliśmy takiego miejsca. Najpierw udaliśmy się na wyspę Valaam, potem nad jezioro Seliger, a następnie nad Jezioro Ładoga. Natrafiliśmy na klasztor, które były tak duże jak miasta. To nie było to, czego szukaliśmy: potrzebne nam było coś o połowę mniejszego. Udaliśmy się dalej na północ nad Morze Białe i tam znaleźliśmy odpowiednie miejsce. Ujrzeliśmy zatopioną barcę i kotłownię na maleńkiej pobliskiej wyspie. Był to dziwny mały domek zbudowany z kamienia, bez okien. Prawdopodobnie była to pozostałość z czasów gułagów. Ze starych drewnianych domów na lądzie przynieśliśmy kłody, dzięki czemu zbudowaliśmy kościół i cele mnichów, gdyż nie chcieliśmy, aby cokolwiek wyglądało nowoczesnie.

PAWEŁ ŁUNGIN O GWIEZDZIE FILMU

Niezwłocznie powiedziałem moim producentom, że nie zamierzam robić tego filmu bez Mamonowa. W pewnym sensie to był również film o jego życiu. Z muzyką rockową, czasami uwikłanego w skandale, stał się człowiekiem wierzącym. On ma ogromny talent i nazwałbym go jednostką rzadko spotykaną. On jest bez wątplenia jedyny w swoim rodzaju.

PAWEŁ LUNGIN O AKTORACH

Role dwóch pozostałych mnichów grają Dmitrij Diużew i Wiktor Suchorukow. Trzy różne postacie wierzą na trzy różne sposoby. Ojciec Jow (Dmitrij Diużew) przypomina oficera armii, który robi karierę: wiara nie przychodzi mu łatwo. Ojciec Anatolij przez całe swoje życie cierpi za swój grzech i jego obecne życie pełne jest żalu i skruchy. Ojciec Filaret, którego gra Suchorukow, przypomina dziecko, którego wiara jest lekka i prosta. To Mamonow zasugerował, że powinien zaprosić Suchorukowa: „Błagam Cię, weź Suchorukowa”. Diużewa spotkałem rok temu i spodobał mi się jako aktor. Nie bał się zagrać roli tak bardzo odmiennej od tego, co robił wcześniej. Cała ta trójka była bardzo oddana pracy nad filmem, co nie jest typowe dla aktorów. Moja ulubiona aktorka Nina Usatowa ma swoją rolę w tym filmie. Oprócz tego występują tu wspaniali aktorzy, z którymi pracowałem po raz pierwszy. Moim największym odkryciem była Wika Isakowa. Jak wiecie, uwielbiam aktorów. Oni nie są dla mnie zabawkami, ale współautorami. „*Wyspę*” kręciliśmy na wybrzeżu Morza Białego w bardzo trudnych warunkach. Wiele zależało od bezinteresowności i wsparcia aktorów. Jestem wdzięczny wszystkim, którzy stawili ze mną czoła temu wyzwaniu.

GŁÓWNE POSTACI

PIOTR MAMONOW (ANATOLIJ)

Piotr Mamonow urodził się w 1951 roku. Jest muzykiem, piosenkarzem, aktorem. Był liderem kultowego zespołu rockowego „Zwuki Mu”. Dzięki rozpoznawalnym i oryginalnym tekstom piosenek, a także sposobowi śpiewania stał się wybitną postacią przemysłu muzycznego. Bryan Ino wyprodukował i wydał jego album w Anglii. Jednoosobowe występy Mamonowa w Teatrze Stanisławskim w Moskwie w latach 1990-tych zostały dobrze przyjęte przez krytyków i publiczność. Po tym, jak nawrócił się na łono religii, Mamonow zrezygnował z muzyki rockowej. Od dziesięciu lat mieszka na wsi, 55 kilometrów od Moskwy. Nie jest on już obecny na scenach życia społecznego i światowego i rzadko udziela wywiadów. Nadal występuje w jednoosobowych przedstawieniach.

Wybrane filmy:

2006 - „Wyspa”

1999 – „Taxi Blues”

1995 – „Czas smutku jeszcze nie nadszedł”

1991 – „Anna Karamazow”

1991 – „Noga”

1988 – „Igła”

WIKTOR SUCHORUKOW (OJCIEC - PRZEOR FILARET)

Wiktor urodził się w 1951 roku. Po ukończeniu Instytutu Teatralnego wstąpił do Leningradzkiego Teatru Komedii. Przez długi czas był członkiem stałego zespołu teatralnego. Obecnie występuje w przedstawieniach finansowanych i produkowanych z funduszy prywatnych. Występuje w filmach od początku lat 1970-tych. Wiktor Suchorukow zdobył popularność dzięki roli gangstera w filmie Aleksieja Bałabanowa „*Brat*” w 1997 roku. Wystąpił już w ponad 50 filmach. Na scenie gra głównie postacie komiczne, a w filmach czarne charaktery.

Wybrane filmy:

2006 – „Wyspa”

2005 – „Pierwszy po Bogu”

„Ciuciubabka”
„Cmentarna szychta”
2004 – „Bogini: jak się zakochałam” (Boginja: kak ja poljubila)

DYMITR DIUŻEW (OJCIEC JOW)

Dymitr urodził się w 1978 roku w Astrachaniu w rodzinie aktorskiej. Ukończył Instytut Teatralny w Moskwie w roku 1995. Sławę przyniosła mu rola charyzmatycznego gangstera w serialu telewizyjnym „Brygada” (2002). Była to jego pierwsza poważna rola. Wystąpił w ponad 30 filmach i licznych produkcjach teatralnych. Ostatnio dołączył do Moskiewskiego Teatru Artystycznego. Wcześniej grał rolę księdza w teatralnej wersji „Borysa Godunowa” według Declana Donellana.

Wybrane filmy:

2006 – „Wyspa”
„To nie boli”
2005 – „Ciuciubabka”
„Jeździec zwany Śmiercią”

PRASA

„To jest niewiarygodne, że „Wyspa” Lungina jest tak bliska tematycznie ostatniej powieści Michela Houellebecka „Le possibilite d ‘une isle”. W tym sensie film ten jest bardzo współczesny pod względem swoich dążeń religijnych. Jest to próba odnalezienia zbawienia poprzez wiarę”.

www.polit.ru

„Poszukiwanie przez starszego Anatolija znaczenia jego misji i drogi prowadzącej go od morderstwa do przebaczenia zostało zręcznie przedstawione przy użyciu elementów rozrywkowych i dydaktycznych. Każdy widz może odnaleźć w „Wyspie” to, co chce zobaczyć: naiwne życie świętych lub nieco inną wersję „Egzorcysty”.

Gazeta „Izwestia”

„...film Lungina podzielił krytyków filmowych na dwie grupy. Obydwa obozy zgadzają się, że jest to niezwykle dzieło. Znany ze stosowania intensywnych i jaskrawych kolorów, Lungin tym razem stworzył surowy i prawie jednobarwny świat. Film ten przypomina „Nagą wyspę” według Kaneto Shindo”.

Gazeta „Moskowskije nowosti”

GLÓWNY PRODUCENT TELEWIZJA RTR

Telewizja RTR powstała w roku 1991. Jest to jeden z dwóch narodowych kanałów telewizyjnych, którego programy są nadawane w przeważającej części kraju. Telewidzowie RTR to 98,5% ludności Rosji, a także ponad 50 milionów widzów w krajach WNP i krajach bałtyckich.

Struktura gatunkowa programów obejmuje wiadomości (program Wiesti jest charakterystycznym programem tego kanału i liderem wśród rosyjskich programów informacyjnych), seriale telewizyjne, telewizyjne programy dokumentalne, talk show, filmy fabularne, relacje sportowe na żywo, relacje z wydarzeń publicznych i politycznych, a także programy edukacyjne i programy dla dzieci.

Wśród inicjatyw kanału RTR są telewizyjne wersje pereł klasycznej literatury rosyjskiej - „*Idiota*” Dostojewskiego, „*Mistrz i Małgorzata*” Bułhakowa i „*Krag pierwszy*” Solżenicyna. Seriale te zdobyły rekordową publiczność i zapoczątkowały stosowanie nowych kryteriów w produkcji filmów telewizyjnych.

Wspieramy rosyjskie kino i jego tradycje, a także bierzemy udział w produkcji kilku interesujących i ważnych projektów. Z radością przedstawiamy jeden z nich - „*Wyspę*” Pawła Łungina.

EKIPA

Główny producent: Siergiej Szumakow

Producent: Paweł Łungin

Pełnomocnik producenta: Olga Wasiliewa

Reżyser: Paweł Łungin

Scenariusz: Dmitrij Soboliew

Kierownik fotografii: Andriej Żegałow

Muzyka: Władimir Martynow

Dyrektorzy artystyczni: Igor Kocariew, Aleksandr Tolkaczew

Kostiumy: Jekatierina Dyminskaja

Charakteryzacja: Waleria Nikulina

Dźwięk: Stefan Albinie, Władimir Litrownik

Montaż: Albina Antipienko

Drugi reżyser: Natalia Liaszenko

Kierownik obsady: Tatiana Maksakowa

Operator: Jurij Nilokajew

Kierownik produkcji: Wadim Koryuzłow

OBSADA

Anatolij: Piotr Mamonow

Filaret: Wiktor Suchorukow

Jow: Dmitrij Diużew

Tichon: Jurij Kuzniecowa

Nastia: Wiktoria Isakowa

Wdowa: Nina Usatowa

Dziewczynka: Jana Jesipowicz

Kobieta z dzieckiem: Olga Diemidowa

Młody Tichon: Aleksiej Zielenskij

Młody Anatolij: Timofiej Tribuncew

Dziecko: Grisza Stiepunow

Adiutant: Siergiej Burunow

Nagrody:

- II – miejsce - nagroda publiczności podczas I Festiwalu Filmów Rosyjskich „Sputnik nad Warszawą”
- 2007 nagroda Jury za najlepszy film na MFF w Sundance

- 2007 NIKA (NIKA to najważniejsza nagroda przemysłu filmowego w Rosji) Grand Prix w kategoriach:
 - Rola pierwszoplanowa – Piotr Mamonov
 - Rola drugoplanowa – Viktor Suchorukow
 - Najlepszy reżyser – Paweł Łungin
 - Najlepszy film
 - Najlepsza ścieżka dźwiękowa
 - Najlepsze zdjęcia
- 2006 „Wyspa” wygrała Festiwal Rosyjskiego Kina „Moskiewskie premiery”
- 2007 „Wyspa” zamykała Festiwal Filmowy w Wenecji
- Film otwierał IV Festiwal Pokrow w Kijowie
- Film otwierał X Międzynarodowy Festiwal Filmowy „Trzecie tysiąclecie”, który odbywa się w Rzymie pod egidą Rady do spraw Kultury Watykanu
- 2007 - sześć nagród "Złoty orzeł":
 - Najlepszy film roku
 - Najlepsza rola męska drugoplanowa
 - Najlepsza rola męska
 - Najlepszy reżyser
 - Najlepszy scenariusz
 - Najlepszy operator;